

เรื่องเล่าร่าพล้ง

รามาธิบดีล้ำค่า ด้วยนวัตกรรม นำพาสู่ความยั่งยืน



เรื่องเล็กที่... ฟังนึกถึง.

นางสาวฤทัยรัตน์ ผ่องทิพย์

งานสนับสนุนการศึกษาและสถาบันการแพทย์จักรีนฤพดินทร์

โรงเรียนพยาบาลรามาธิบดี

ย้อนไป พ.ศ. 2549 หรือ เมื่อ 16 ปีที่แล้ว ดิฉันเพิ่งเรียนจบและเริ่มเข้าสู่วัยทำงาน ก้าวแรกในการทำงาน เริ่มขึ้นที่นี้ “โรงเรียนพยาบาลรามาธิบดี” ซึ่งดิฉันมาทำงานในตำแหน่งเจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป ในโครงการหนึ่ง ดิฉันเข้ามาทำงานฐานะน้องเล็กสุดในวัยเพียง 22 ปี เป็นการเริ่มต้นของชีวิตการทำงาน ดิฉันไม่คิดว่าดิฉันจะได้ทำงานที่นี่ได้ ความตื่นเต้น ความกังวลเกิดขึ้นสลับกันในความคิด เพราะจากชีวิตวัยเรียนสู่วัยทำงานมันช่างแตกต่างกันเหลือเกิน และด้วยดิฉันเป็นคนไม่ชอบงานเอกสาร ไม่มีระเบียบ ทำให้ความคิดกระเจิดกระเจิงว่าจะเกิดอะไรบ้างกับชีวิตการทำงาน

แต่....สิ่งที่ดิฉันคิดกับสิ่งที่เกิดขึ้นจริงมันต่างกันโดยสิ้นเชิง ดิฉันได้เข้าทำงานในวันแรก เจอพี่ ๆ ที่ทำงาน มีสีกาที่ยิ้มแย้ม เป็นมิตร ทักเราก่อนทุกคนเลย (แอบขำในใจ) บรรยากาศในการทำงานเหมือนพี่น้อง สอนเราด้วยท่าทีที่เป็นมิตร ช่วยสอนงาน อะไรที่เราทำผิดพลาด จะคอยบอก คอยเตือน ไม่เคยว่าเราต่อหน้าคนเยอะๆ หากมีอะไรที่ต้องการให้เรียนรู้เพิ่มหรือเป็นโอกาสพัฒนาจะเชิญคุยในห้อง เพียง 2 คนเพื่อไม่ให้เราอาย(คิดในใจทำไมไม่ค่าเราเลย แถมพูดดีอีก) สิ่งที่เราไม่รู้พี่ๆ จะสอนและแนะนำ ทำให้เราค่อยๆ มีระเบียบ รู้ระบบงานมากขึ้น การทำงานที่ดิฉันจดจำมาตลอดจนถึงปัจจุบันคือ การทำงานด้านบริการการศึกษาเป็นงานที่ต้องบริหารจัดการอยู่ตลอดเวลา ทั้งงานเอกสารของอาจารย์ งานเอกสารของนักศึกษาที่ การจัดห้องเรียนที่มีไม่เพียงพอ มีประเด็นให้บริหารความคิดตลอดเวลา แต่ในเวลานั้นมันไม่เหนื่อย (หรือมันไม่มีเวลาเหนื่อยก็ไม่รู้) แต่สิ่งที่ดิฉันเห็นคือเวลางานยุ่ง ทุกคนจะร่วมมือร่วมใจช่วยกันให้งานเสร็จไม่ว่างานนั้นจะเป็นของใครก็ตาม ตลอดเวลาที่ทำงานมีความสุขมาก บ่นไปทำไป ก็สนุกดี เวลาที่มีกิจกรรมทุกคนมีส่วนร่วมทุกอย่าง

เวลาผ่านไปดิฉันเติบโต จากเด็กกะโปโลวันนั้น..วันนี้กลายเป็นรุ่นพี่ เพราะรุ่นพี่ที่ดิฉันทำงานด้วย บางคนเกษียณ บางคนย้ายที่ทำงาน การก้าวสู่การเป็นรุ่นพี่อย่างเต็มตัว ดิฉันจำสิ่งที่พี่ๆ เคยแนะนำบอกกล่าวมาบอกกล่าวกับน้องใหม่ๆ ที่ก้าวเข้ามาสู่องค์กร เพราะนึกถึงตัวดิฉันที่เคยเข้ามาในฐานะรุ่นน้องที่ไม่รู้เรื่องอะไรเลย ดิฉันทำตามอย่างรุ่นพี่ที่คอยสอนงานดิฉันสู่รุ่นน้อง ไม่พยายามผลักปัญหาให้ หรือให้น้องสับปัญหาเพียงลำพัง (ฉันคิดแบบนั้นนะ) เพื่อวันหนึ่งน้องรุ่นใหม่ที่ก้าวเข้ามาสู่องค์กรจะส่งต่อความมั่นใจและช่วยเหลือกันต่อไป และคิดถึงดิฉันเหมือนที่ดิฉันคิดถึงพี่ๆ รุ่นก่อน มีแต่คำชื่นชมเหมือนตอนนี้ที่ดิฉันนึกถึง

ที่ผ่านมาทำให้นึกถึงคำพูดที่คนหนึ่งว่า “การทำงานถึงแม้จะเหนื่อยแค่ไหน ยากแค่ไหนก็ตาม แต่ถ้าทีมร่วมใจ และมีน้ำใจให้กัน งานยากๆ ก็จะกลายเป็นเรื่องง่าย และรอยยิ้มเล็กๆ ๆ แค่นั้นก็ทำให้ทุกคนหายเหนื่อย และทำให้ทุก ๆ วันของการทำงานเป็นวันที่มีความสุขได้เช่นกัน”